

ZVON

leden 1/2005

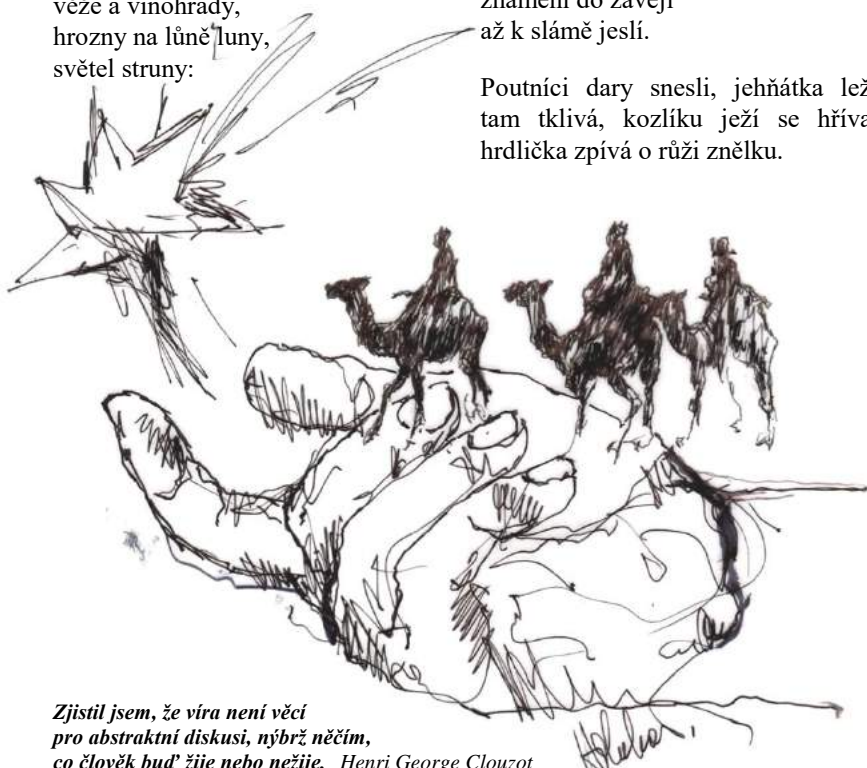
Mráz v okně *Bohuslav Reynek*

Záclony tajemné
na okna mráz nám věsí,
do nitek rozemne
pravůně a pralesy
a zima tká je
v snů pouště a háje,
líány, jmelí,
laně, gazely,
ptáky a hady,
proroků brady,
věže a vinohrady,
hrozny na lůně luny,
světél struny:

od sluncí, zastřených bázni,
pokoje píseň zazní,
z dávna a nesměle ozvou se andělé.

Nadechlé struny z jíní
sahají k oknu mému
od hvězdy nad jeskyní.
Šeptají o Betlému,
záchvěvy kopců znějí,
nápěvy koled kreslí
znamení do závějí
až k slámě jeslí.

Poutníci dary snesli, jehňátka leží
tam tklivá, kozlíku ježí se hřívá,
hrdlička zpívá o růži znělku.

*Zjistil jsem, že víra není věcí
pro abstraktní diskusi, nýbrž něčím,
co člověk buď žije nebo nežije. Henri George Clouzot*

Milí přátelé, draží věřící!

Zasíláme Vám mnoho srdečných pozdravů z České misie v Chicagu. S radostí Vám oznamujeme, že v září minulého roku se Česká misie stala vlastníkem budovy v minulosti známé jako Velehrad. Tento dům v Ciceru, v sousedství kostela Panny Marie Svatohorské, byl v roce 1930 původně postaven pro české sestry z řádu sv. Benedikta, které zde vyučovaly na farní škole. Od té doby nebyly v budově provedeny žádné podstatné opravy, a tak se dnes náš misijní dům nachází ve zchátralém stavu. Je třeba opravit prakticky všechno – vyměnit elektrické rozvody, zavést klimatizaci, vybudovat nové toalety a koupelny. Také plánujeme rozšířit kapli misijního domu, nově uspořádat společenské místnosti a v suterénu zřídit klubovnu. Misijní dům bude i nadále sloužit k zachování českého kulturního a duchovního dědictví v Americe, bude sloužit celé české komunitě jak k bohoslužbám, tak pro tradiční českou školu, kulturní akce, schůze a další společenské příležitosti a samozřejmě dál i jako redakce a místo vydávání Hlasů národa. Bude zde ubytování pro českého kněze a i pro hosty.

Uskutečnění našich plánů bude vyžadovat mnoho úsilí. Proto prosíme věřící, přátele a příznivce o pomoc. Budeme vděční za finanční dary, či jakoukoli jinou pomoc nebo účast na práci. Každý dar nad \$10 bude zapsán do pamětní knihy, dary nad \$100 budou zveřejněny v měsíčníku „Hlasy národa“. Na finanční příspěvky Vám vystavíme daňový doklad.

Šeky vystavujte na „Czech Mission“ a zašlete na adresu:
Czech Mission, P.O. Box 508 576, Cicero, Illinois 608 04, USA

Bližší informace Vám rádi poskytneme buď přímo v budově:

Česká misie (bývalý Velehrad):
2340 S. 61st Avenue, Cicero, IL 60804
nebo na telefonním čísle: (708) 656-7472
mobil (cellular): (708) 533-1050

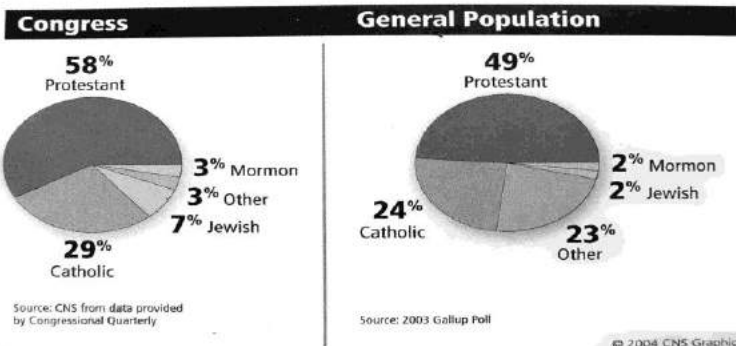
Předem děkujeme za Vaše štědré dary a jsme přesvědčeni, že budete rekonstrukci budovy podporovat v průběhu celé opravy. Na naše dobrodince pamatujeme v modlitbách a při mších svatých. Zůstáváme s přáním všeho dobrého.

Rev. Dušan Hladík

American Faithful

Here is a breakdown of the religious affiliations of Congress as compared to the U.S. population

(Převzato z časopisu „America“ Dec, 6, 2004)

Milí přátelé,

pěkně Vás zdravím v novém roce 2005. Přeji Vám hodně úspěchů a Boží požehnání pro Vaši práci. Jak sami vidíte, náš časopis dostal nový kabát. Doufám, že se Vám bude líbit nejen jeho nový vzhled, ale především obsah. Posílání časopisu v obálce zvýší náklady a práci při zasilání, ale vzhledem k Vaší finanční podpoře si to můžeme dovolit. Prosím Vás, abyste nám zachovali přízeň a dále podporovali Zvon a českou misi v NYC. Placení časopisu zůstává i nadále dobrovolné.

Všichni moc dobře víme, že lidé z naší vlasti neutíkali jenom před „rudým morem“, ale také před „hnědým morem“. Minigalerii krajanů začínám s krajanou, která se musela zachraňovat ještě před druhou světovou válkou.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Minigalerie krajanů Hana Rogers

Adventní koncert manželů Kotyzových se odehrává v domě, který pro společenské a kulturní akce věnovala jedna bohatá rodina z Rye. Vyslovíte-li jméno Rye, česky to zní „ráj“. A skutečně atmosféra koncertů je překrásná a člověk se cítí jako v „ráji“. Před několika lety jsem se tam setkal s jednou velmi příjemnou dámou, slovo dalo slovo a po znovuobjevení adresy a telefonního čísla jsme se sešli v jejím domě na krátké povídání.

Paní **Jean** (česky Hana) **Rogers, roz. Popperová** se narodila v Praze. Pochází z židovské rodiny. Její otec vlastnil velkou firmu. Teď už jsem vlastně prozradil, že předmětem našeho rozhovoru byla záchrana života před Hitlerem. Ale pěkně poporádku.

Rodina a dětství.

Moji rodiče pocházejí z Mělníka a oba měli stejné příjmení. Ale nebyli ze stejné rodiny. Jeden dědeček pocházel z Rakovníka a druhý z Mělníka. Snad někde v minulosti jsme byli příbuzní. Měla jsem dva sourozence. Můj otec byl velmi vzdělaný, jako samouk to dotáhl na majitele velké elektrotechnické továrny – měl přes pět set zaměstnanců. Měl také obchod a byl jeden z těch, kdo elektrizovali Čechy. Jezdil po vesnicích, které byly ještě bez elektřiny a vykládal starostům, co je to elektřina a nabízel jim své výrobky, objímky, dráty a také elektroměry. Součástky tatínek importoval z Německa. Tak tatínek začal a to se psal rok 1903. Nevím, jak na to přišel a dodnes mě mrzí, že jsem se na to nezeptala. Nakonec tatínek založil továrnu na tyto elektrické součástky, aby je nemusel dovážet z Německa. Nejdříve byla továrna ve Vejpřtech a potom ji přestěhoval do Čakovic u Prahy. Potom tatínek začal dělat i rádia. Můj tatínek byl velmi

charitativní, pomáhal všem lidem. Také podporoval katolickou církev. Hodně židů ze Slovenska přicházelo a prodávali mýdlo, maminka toho měla plnou skříň. Nakonec musela napsat i do novin, aby lidi přestali chodit do kanceláře žebrot. Byly tam i úsměvné situace, kdy si lidé vymýšleli, jak by dostali od tatínka peníze. Tak to vlastně šlo až do roku 1939.

Co se týká mých škol, tatínek byl v tom trochu výstřední. Tatínek byl založený židovský, ale na nás dětech se to moc neodrazilo. Založil ještě s jedním pánem židovskou školu a tam jsem chodila první čtyři roky. Byla to báječná škola, bylo tam dvanáct dětí. Měla jsem tam moc dobře. Potom se tatínek rozhodl, že mě dá do školy ke sv. Jindřichu, abych byla dobře připravená na reálku. Bylo to blízko u jindřišského kostela. V páté třídě jsem udělala zkoušku. Žádná moje kamarádka nechodila na reálku. Tatínek měl fixní ideu, že když se naučím kreslit, uvidím život úplně jinak. Proč si tohleto myslel, já nevím, on nikdy neuměl kreslit. Krásně psal, mám ještě jeho podpisy. Tak jsem chodila čtyři roky do reálky. Mizerně jsem se učila matematiku, to byl „disaster“. Já jsem chtěla jít na umělecko-průmyslovou školu, protože jsem si myslela, že bych tam byla moc šťastná. Chtěla jsem jít do Vídně. Tatínek nezabral a řekl, že jdu do obchodní akademie. Nejstarší bratr byl inženýr, ten byl v továrně. Mladší bratr měl obchodní školu pro obchod a já že budu v kanceláři. Pak jsem ještě chodila do jiné školy. Potom jsem se vdala. Rodiče mně zařídili krásný byt v Brně. Jako svatební dar jsem dostala auto.

Začátek pronásledování.

V roce 1939, když přišli Němci, to už jsem byla rok vdaná v Brně, tatínek telefonoval. Ihned si sedněte do auta a přijďte. A nechte celý byt jak je, zamkněte ho. Tak jsme přijeli. Tím, že bylo obsazené Rakousko, věděli jsme, že se něco děje, ale nevěděli jsme, co máme dělat. Ono se těžko utíká z domu, když nikde nic nemáte. Ono hodně lidí dostalo hodně peněz z domu už předem. Můj tatínek říkal, to je protizákonné a bohužel neudělal nic. Nám se nemůže nic stát. Já jsem žila v Brně a střed Brna byl německej. A ti mladí kluci se zdravili německy „Hail 15. März“. Továrna tedy zůstala v protektorátu a hned pracovala pro okupanty.

Kdy jste tedy opustili vlast?

Odešli jsme 22. března 1939, týden po německém obsazení. Jeli jsme vlakem do Jugoslávie, tam jsem měla známou. Můj otec exportoval do Jugoslávie zboží a tak byly nějaké peníze. Byli jsme v jednom malém městě u Lublaně, asi tři měsíce. Oni nás tam moc nechtěli, protože to bylo přímo u rakouských hranic. Dáma, u který jsme bydleli, chodila každých 14 dní na policii, aby pro nás dostala povolení k pobytu. Tak jsme jeli do Lublaně. Tam nás nechali, myslím, jenom měsíc. Jeli jsme do Záhřebu, tam už jsme chodili pro povolení na policii sami. Tam jsme byli čtyři měsíce. Pak jsme byli u Dubrovniku, a tam to bylo dost jednoduchý, protože majitel hotelu, u kterého jsme byli, měl českou ženu. Tato žena dostávala peníze z naší továrny, a my jsme tam mohli bydlet zadarmo. Tam jsme byli čtyři měsíce. Můj muž tam dostal tyfus, mně bylo tehdy 23. Bylo to tam báječný, mohli

jsme se koupat v moři. Celou tu dobu jsme měli podanou žádost o americké vízum.

Můj otec odjel do Ameriky týden po mém odjezdu do Jugoslávie. Byl volán dvakrát na gestapo, a proto se rozhodl s mým nejstarším bratrem odejet. Dostal výjimečně vízum a v Americe pak pracoval v kanceláři u svého bratrance. Nebyl zlomenej, vždycky říkal, že se cítí báječně. Moje matka byla velmi křehká a můj otec si nedokázal představit, že by přežila emigraci. Zůstala doma s nejmladším bratrem. Otec si myslel, že bude dostávat peníze z továrny a obchodu a potom, že se vrátíme. Mladší bratr byl důstojníkem československé armády, byl tenkrát v mobilizaci. Takže nakonec tam s maminkou uvázli. Nakonec chodili od konzulátu ke konzulátu, až jedno vízum dostali, a to do Šanghaje – umíte si to představit?

Teď se vrátím zpátky. Víte, když můj muž žádal o vízum, také nemohl žádné sehnat. Tatínek si vzpomněl, že pomáhal nějakému faráři z Vyšehradu. Zašel za ním, aby nám vystavil falešný křestní list. A on to udělal. Na základě tohoto falešného křestního listu jsme dostali víza a byli jsme zachráněni.

Když jsem se dozvěděla, že moje maminka pojede do Šanghaje a já pojedu lodí z Janova, z Itálie, opatřila jsem si přes známého advokáta v Bělehradu, kde jsme tenkrát bydleli, vízum do Itálie, abych se mohla rozloučit s maminkou. Když jsem se tam dostala, právě odjela poslední loď do Šanghaje, ale moji maminku s bratrem nevzali, protože loď byla přeplněná. Oni tam uvízli. Teď jsme nevěděli, co máme dělat. Rozhodla jsem se, že je převedu do Jugoslávie. Volala jsem tedy advokátovi do Bělehradu. On mi řekl, ať přijedeme na hranice, a že on nás tam bude čekat. Víte co se stalo? Ten advokát nás tam čekal a potom klečel před jugoslávskými četníky a prosil je, aby nás pustili. A oni nás pustili. Tak jsme tam potom žili spolu. Srbové se k nám chovali fantasticky, ať už to byla vyšší nebo nižší třída lidí. Prostě byli báječní. Já jsem vždycky říkala, že až přijedu do Evropy, budu žít v Srbsku. Teď vůbec nechápu, jak se tam mohli tak zabíjet. (Míněna nedávná válka v Jugoslávii)

Odjezd do Ameriky.

Nakonec jsme dostali americké vízum. Bylo to na jaře roku 1941. Podmínkou byla zaplacená cesta z Portugalska do Ameriky. Abychom se dostali do Portugalska, potřebovali jsme víza do Itálie a Španělska. Měli jsme neplatné československé pasy, potřebovali jsme razítko protektorátu, a tak nám vízum odmítli dát. Nevěděli jsme, co máme dělat. Víte, ale my jsme byli takový dost šťastní lidi. Jdeme po ulici v Bělehradě a proti nám šel německej důstojník ve vysokých botách. Podíval se na mého muže, přiběhl k nám a on to byl spolužák mého muže z gymnázia. Zeptal se ho: „Pavle, co tu děláš?“ Můj muž mu odpověděl, že co se ptá, přece ví že jsme museli utéct, ale: „Co ty tu děláš?“ On odpověděl, že se stal zástupcem protektorátu na německém konzulátu v Belehradě. Tak jsme mu vysvětlili situaci, že potřebujeme razítko. On ale nechtěl, říkal, že by přišel o krk. My jsme ho čtyři dny prosili, já brečela jak blbá. Mě taky bylo pořád do breku. Nakonec se rozhodl, že nám ho dá. A sice s podmínkou, že ten den odjedeme

z Bělehradu. V sedm ráno jsme dostali razítko do pasu, pak jsme šli na italské vyslanectví, potom španělské a nakonec portugalské. Pak teprve jsme dostali americké vízum. Američané nám dokonce nabídli lístky na „Clipper“. To bylo letadlo, které bez mezipřistání lítalo do Ameriky. Prodala jsem snubní prsten a kožich a za peníze jsme koupili lístek. V devět hodin jsme byli na nádraží ve vlaku. Přijeli jsme do Itálie, která už byla ve válce a nevěděli jsme, jak se dostat do Španělska. Ve Španělsku byla občanská válka. Můj muž potkal v cestovní kanceláři Jugoslávce, který měl objednané letadlo do Španělska – byl velmi zámožný. Když zjistil, že jsme dva, vzal nás s sebou. Na Sardinii jsme natankovali palivo a přistáli jsme pak v Barceloně. Pět dní jsme tam čekali na místo ve vlaku. Přijeli jsme do Portugalska a tam jsme si řekli: „Tak to je to poslední místo“. Otevřeli jsme okno ve vlaku a roztrhali jsme všechny falešné dokumenty. Dostali jsme se do Lisabonu. Přišli jsme do Pan American a tam nám řekli, že nám nemohou dát žádné lístky, protože mezitím vypukla válka v Jugoslávii a žádné peníze odtud neposlali. Taky nám řekli, že nám nedají lístky na žádný „Clipper“, ten že je jenom pro diplomaty. Nakonec nám někdo půjčil peníze na loď. Já byla poprvé na lodi. Byla jsem šíleně nemocná, nemohla jsem nic jíst, jenom mě krmili jablkama. Po čtrnácti dnech jsme připluli do NYC. Čekal nás tam tatínek s mým bratrem.

Amerika.

Můj otec, když přijel do Ameriky, neuměl anglicky. První pokoj, který si pronajal, byl ve Forest Hills. Dojel tam podzemkou a chodil mezi domy. Na jednom domě byl nějaký lístek a tak se nějakým způsobem domluvil. Já jsem si myslela, že v Americe jsou jenom vysoké domy a že v nich budeme muset bydlet. Když jsme pak přijeli, bydleli jsme ve Forest Hills v malém domečku, tam jsem byla šťastná. Za pokoj jsme platili 4\$ týdně. Začátky byly velice těžké, ale potom můj muž založil obchod s pleteným zbožím. Prodávali jsme luxusní zboží a hodně jsme cestovali po světě. Měli jsme i módní návrháře. Obchod velice vzkvétal.

Nejšťastnější chvíle?

Měla jsem velmi šťastné mládí, můj otec mne rozmazloval. Pěstovala jsem snad všechny sporty. Moc jsem si to neuvědomovala, až později. Také když jsem se vdávala. Musela jsem na muže čekat, až dostuduje a něčím bude, dnes už to tak není. Potom také, když se mně narodilo první dítě, můj syn.

Nejsmutnější?

Těch bylo moc. Ne, když jsme odjížděli, protože tehdy jsme jen přemýšleli, jak se dostat pryč. Když můj muž odešel do války a já jsem zůstala sama.

Paní Jean Rogers se cítí v Americe spokojená. Našla zde druhý domov. Má stále zájem o náboženské otázky a také politika jí není cizí. I ve svém věku se snaží pomáhat starším, nemohoucím lidem, aby se necítili osamoceni. Děkuji za rozhovor a přeji Vám všechno nejlepší.

Fr. Antonín

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry

V letošním roce začínáme čtení na pokračování z nové knihy. Malého prince mnozí z Vás znáte. Přeji Vám příjemný zážitek.

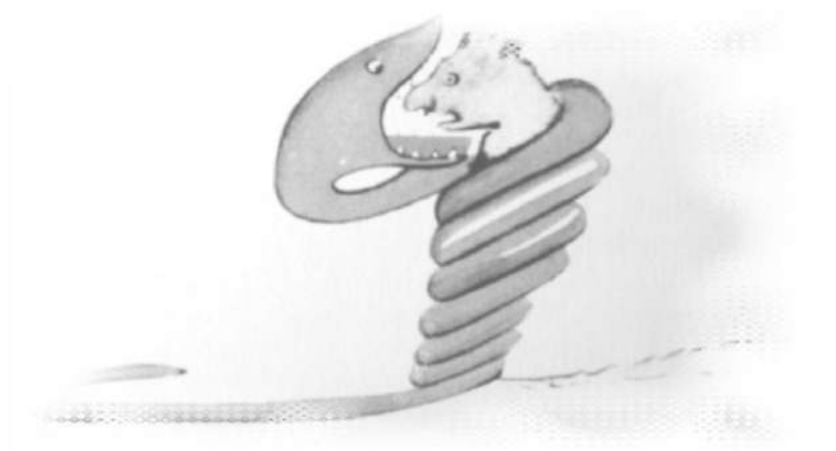
Léonu Werthovi

Odpusťte, děti, že jsem tuto knihu věnoval dospělému! Mám pro to tři omluvy. První: ten dospělý je můj nejlepší přítel. Druhý: ten dospělý dovede všechno pochopit, dokonce i knihy pro děti. A třetí: ten dospělý bydlí ve Francii, trpí tam hladem a zimou. Potřebuje, aby ho někdo potěšil. Nestačí-li všechny tyhle omluvy, ochotně věnuji tuto knihu dítěti, kterým kdysi ten dospělý byl. Všichni dospělí byli totiž kdysi dětmi. (Ale jen málokdo se na to pamatuje.) Svě věnování tedy opravuji:

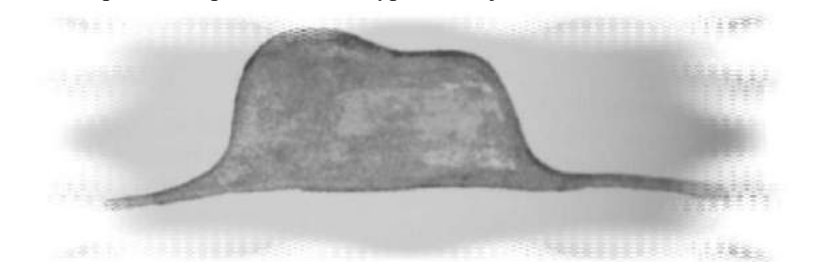
Léonu Werthovi, když byl malým chlapcem.

I

Bylo mi šest let, když jsem jednou viděl nádherný obrázek v knize o pralese. Jmenovala se Příběhy ze života. Na obrázku byl hroznýš, který polyká šelmu. Tohle je kopie kresby:

V knížce stálo: „Hroznýši svou kořist nežvýkají, polykají ji celou. Když ji spolknou, nemohou se ani pohnout a celého půl roku spí a tráví.“
Tehdy jsem hodně přemýšlel o dobrodružstvích v džungli. Podařilo se mi nakreslit pastelkou první kresbu. Vypadala nějak takhle:

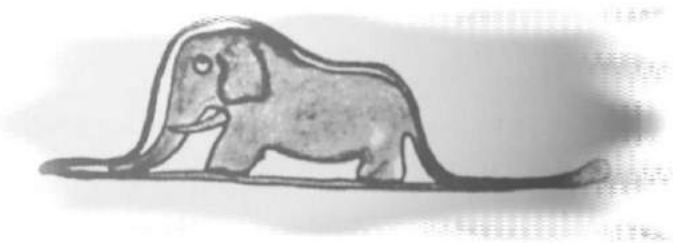
Své dílo jsem ukázal dospělým a zeptal jsem se jich, jestli jim moje kresba nahání strach.

Odpověděli mi:

„Proč by nám měl klobouk nahánět strach?“

Jenomže to nebyl klobouk, byl to hroznýš, který spolkl slona. Nakreslil jsem proto, jak to vypadá uvnitř hroznýše, aby to pochopili i dospělí. Oni totiž potřebují všechno vysvětlit.

Moje druhá kresba vypadala asi takhle:

Dospělí mi poradili, abych přestal s kreslením otevřených a zavřených hroznýšů a abych se raději věnoval zeměpisu, dějepisu, matematice a mluvnici. Tak jsem už v šesti letech ukončil svou skvělou malířskou kariéru. Neúspěch mých prvních dvou kreseb mě načisto odradil. Dospělí sami od sebe nikdy nic nepochopí a děti hrozně unavuje stále jim něco vysvětlovat. Vybral jsem si tedy jiné povolání, naučil jsem se řídit letadlo a létal jsem po celém světě. A zeměpis mi opravdu hodně pomohl. Uměl jsem na první pohled rozeznat Čínu od Arizony. To je velice užitečné, když člověk v noci zabloudí.

V životě jsem se setkal s mnoha vážnými lidmi. Žil jsem mezi dospělými a poznal jsem je velice zblízka. Ale mé mínění o nich se nijak zvlášť nezměnilo.

Když jsem potkal někoho, kdo se mi zdál trochu bystrý, osvěžil jsem si na něm svou zkušenost se svou první kresbou. Chtěl jsem vědět, jestli je doopravdy chápavý. Skoro každý mi ale odpověděl: „To je klobouk.“ Už jsem nikomu nevyprávěl o hrozných, o pralesích, ani o hvězdách. Přizpůsobil jsem se. Hovořil jsem o bridži, golfu, politice a o kravatách. A dospělí byli nadmíru spokojeni, že se seznámili s tak rozumným člověkem.

(pokračování příště)

Otec Martin Svitan oslavil 25 kněžství

Dne 23. prosince tomu bylo 25 let, kdy přijal otec Martin ze slovenského kostela na Manhattanu kněžské svěcení. Otec Martin vystudoval v Římě a tam také byl vysvěcen na kněze. Po vysvěcení odjel do USA, kde působí mezi slovenskými krajany.

Milý Martine, jménem naší komunity v Astorii Ti přeji Boží požehnání do dalších kněžských let a hodně optimismu.

Fr. Antonín

Blahopřejeme

5. prosince 2004 vykročili na společnou cestu životem manželé **Grace a Jan Pongo**. Boží požehnání a mnoho radosti na společné cestě Vám přejí přátelé a krajanská rodina v Astorii

Křtiny

Dne 12. prosince byl pokřtěn v kostele Our Lady of Mount Carmel Michal Sykora. Jménem celé krajanské rodiny mu přejí hodně zdraví a Boží požehnání.

Fr. Antonín

Narozeniny

Dne 31. prosince 2004 oslavil své **30. narozeniny Josef Číž**. Celá krajanská rodina se připojuje ke gratulacím. Josefe, díky za pomoc v kostele a přejí Tobě i celé Tvé rodině hodně zdraví a Boží požehnání do dalších let. Fr. Antonín

Dne 4. ledna oslaví **65. narozeniny pan Josef Krajča**. Boží požehnání a hodně zdraví přeje Fr. Antonín.

Myšlenky moudrých – O NADĚJI

Je nějaký pádnější důvod naší naděje než nekonečné milosrdenství našeho Boha?

Charles Foucauld

Já Boha neznám, ale on zná mě.

V tom ne má naděje.

Raoul Follereau

I když člověk usíná v zoufalství,

Probouzí se do naděje,

že svět bude jiný.

Karel IV.

Zemřeli

V sobotu 11.12. náhle zemřel v Říčanech u Prahy ve věku 79 let český teolog, filozof, profesor Karlovy univerzity, **Mons. ThDr. PhDr. Karel Vrána**. Evropský poutník a vzdělanec, oblíbený duchovní rádce a velkorýsý

mecenáš kultury, brilantní esejista a vědec básnického jazyka, autor řady filozofických, teologických a literárních knih (Teilhard de Chardin, Dialogický personalismus, Experiment křesťanství, Jaroslav Durych aj.).

Když 17. listopadu 1945 vyjžděla z pražského Hradčanského náměstí dvojice autobusů vezoucí do Říma na studia mladé české muže, byl mezi nimi i gymnazista Karel Vrána, rodák z městečka Zahradky na Vysočině. Asi nepředpokládal, že se domů vrátí až po 17. 11. 1989, a navíc jeho rodné město bude zbouráno a zaplaveno vodou přehradní nádrže. Vystudoval teologii a filozofii na Lateránské univerzitě v Římě a roku 1950 byl vysvěcen na kněze. Na pár let byl pak poslán „na kraj světa“, do zapadlých kopců v diecézi Bolzano v jižním Tyrolsku. Později vyučoval filozofii na univerzitách v Neapoli a Římě, jako rektor vedl v Římě českou kolej Nepomucenum. V roce 1951 založil římské exilové vydavatelství Křesťanská akademie, stal se odpovědným redaktorem edic *Vigilie* a *Studium*. Po návratu z exilu přednášel na katolické teologické fakultě UK, do vlasti přenesl i vydavatelství, jež pomohlo na svět nejedné pozoruhodné knize. V roce 2001 ho prezident Havel vyznamenal Řádem TGM.

Dne 17. prosince zemřela řeholní sestra **M. Milada Sukany, SS.C.M.** Narodila se 10. září 1926. Věčné sliby složila 3. srpna 1953. Pohřeb se konal 22. prosince 2004 v Danville, PA.

Odpočinutí věčné dej jí, Pane, a světlo věčné ať jí svítí.

Come blessed of my Father, receive the Kingdom prepared for you. (Mt. 25,34)
 sestřenice Mary Sukany

Žalář času ?

Náš čas nelze prodloužit

(Podle knížky 'Slova z katedrály – z úvah kardinála Vlka')

Čas nelze prodloužit Žijeme ve zvláštním žaláři času. Když prožíváme něco krásného, zdá se nám, že čas běží příliš rychle. Když naopak prožíváme něco bolestného, vleče se pomalu. A když se srdce člověka zastaví, zastaví se i čas. Nelze ho prodloužit. Je to tak u všech lidí Nejsme pány času. Jsme jen jeho správci. Čas je drahocenný dar, který dostáváme od Boha. Na konci svého života ho zase odevzdáváme. Tak je to u všech lidí. Nikdo nad ním nemá větší moc, i kdyby byl nejmocnější na tomto světě. Na čem záleží Pokud má mít náš čas nějaký smysl, záleží jen na tom, co do té míry času nám přidělené vkládáme, čím ho naplňujeme. Jestliže svůj čas naplňujeme třeba i jen drobnými činy lásky vůči druhým, náš čas neuběhne neužitečně a nenávratně do minulosti, ale zůstává, a dokonce nás předchází, vstupuje do naší vlastní věčnosti. Posila pro každého z nás Aby se nám dařilo čas naplňovat, je zapotřebí být ve spojení s tím, který je skutečným pánem času - s Bohem. Plody naší spolupráce s ním zůstávají navěky. A on nám k tomu poskytuje svou proměňující moc.

"Vše, co činí Bůh, zůstává navěky" (Kaz 3,14).

(Podle knížky „Slova z katedrály – z úvah kardinála Vlka“. Vydalo nakladatelství Vyšehrad)

**Krajanská rodina u Panny Marie Karmelské v Astorii, NYC
Pořádá v neděli 30. ledna (januára) po mši svaté v hale
naproti kostelu**

MASOPUSTNÍ ZÁBAVU

Obědy se vydávají od 12 hodin

Později odpoledne párky, klobásy, káva, čaj a další speciality

Od 1.00 do 6.00 hraje

KRAJANSKÁ HUDBA KONTAKTY

pod vedením Jozefa Juráši s repertoárem českých a slovenských
písní.

Vstupné \$ 5.00, děti zdarma

PŘIJĎTE SE POBAVIT A PŘIVEĎTE SVÉ PŘÁTELE A ZNÁMÉ !

Winter Ball

CZECHS, SLOVAKS and FRIENDS

Saturday February 5, 2005

Reception begins at Eight o'clock

Dinner, Dancing and Open Bar

Black Tie

Riccardo's by the Bridge

21-01 24th Avenue

Astoria, New York 11102

\$65,00 per person

for more information call:

Ludmila Svava 845 634 8217

Jirina Voboril 718 626 0430

Helena Kocica 718 380 3575

Helen Otypka 718 380 4051

Po mnoho let žili bratr kazatel a bratr jezuita v pevném přátelském vztahu. S námahou společně absolvovali dlouhá seminární cvičení. Když jeden z nich něco potřeboval – aby ho druhý vyslechl, nebo cokoli jiného – jeho přítel mu vždy byl k dispozici. Přátelství neočekávaně ukončila tragická smrt. Jeden z nich byl sražen autem a zemřel před domem, kde oba kněží bydlieli spolu se svou komunitou.

Když se druhý z obou přátel dověděl, že jeho přítel leží mrtev na ulici, rozběhl se, prodral se okolo stojícím davem a poklekl ke svému starému příteli. Opatrně položil hlavu mrtvého muže na své rameno a před všemi shromážděnými lidmi zvolal:

„Neumírej! Nemůžeš zemřít! Nikdy jsem ti neřekl, že tě mám rád.“

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU MISII

V minulém období přispěli:

Karel Chrobák, Lore Kleskovic, Josef a Jarmila Ruč, Anna Benáčková, Věra a Frank Rychecký, Jana a Vladimír Pavlosky, Linda a Radomil Bartůněk, Libuše a Luboš Králíčkoví, Georgina J. Kvapil, Rudolf Smiedt, Krupkovi, Alena Pokorná, Anna Slavík, Henry a Jarmila Vins, Božena Smrčková, Kopecký, Henry Marek, George a Jana Planerovi, Mary Sukany, Věra Křenková.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci lednu:

Denny SZF Rutar 4. ledna, Ludmila Sedláčková 4. ledna, Josef Krajča 4. ledna, Petra Čížová 12. ledna, Marie Munzar 14. ledna, Benedikt Munzar 15. ledna, Jiří Hnízda 16. ledna, Milan Sikorjak 20. ledna, Milan Večeřa 21. ledna, Alex Chamberlain 21. ledna, Miroslav Kašpar 22. ledna, Marta Kotyzová 25. ledna, Olga Ludvíková 27. ledna, Naděžda Horák 27. ledna, Jan Pasáček 29. ledna, Norika Krupka Janík 30. ledna.

Mše svaté v lednu 2005

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
01-Jan-05	Za zemřelého Jana Bednáře	rodina Bláhova
03-Jan-05	Za Peter Otruba (zomrel 21. decembra 2004)	Mary A. Otruba
04-Jan-05	Za zdraví a Boží požehnání pro Josefa Krajču, k jeho 65. narozeninám	Mírek Krajča
06-Jan-05	Za rodiče Rudolfa a Aloisii Bartunek	Radomil a Linda Bartunek
09-Jan-05	Za tatínka Stanislava Slámu a za babičku a dědu Čermákovy	Jana, Vlada a Nadia
12-Jan-05	Za zemřelé rodiče Češkovy	rodina Hlinkova
16-Jan-05	Za Miladu Stránskou	Blažena A. Stránská
19-Jan-05	Za zemřelé rodiče Hlinkovy	rodina Hlinkova
21-Jan-05	Za Josefa Maria Škrkoně a bratra Josefa	rodina Michtalík
23-Jan-05	Za zdraví pro Michala Sykoru a za celou rodinu	rodina Pavelkova a Sykorova
26-Jan-05	Za P. a M. Michtalík	rodina Michtalík
28-Jan-05	Za Josefa Mareše	J. Marešová

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10.30, v dolním kostele u Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

Adresa českého kněze: P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, New York 11 375

Tel/Fax: (718) 575 8959 E-mail: anthony57@msn.com

<http://www.czechia.com/zvon>